

1. Když mlžný závoj slunce zdvíhá,
když začíná tam nový den,
nejhezčí, už jak to bývá,
ze všech dívek Jullianne.

2. Popsat vám ji lze jen stěží,
slovník můj má málo slov,
její krásu hory střeží,
spatřit ji je smrti lov.

R: Když se bílý měsíc dívá, krade stín nad krajinou,
vychází ta, co je vílou, jméno má, jméno má, ó, Jullianne.

3. Kdo se dá tou zrádnou cestou,
její hlas kdo chtěl by znát,
ať se smíří s pravdou prostou,
se smrtí že jde si hrát.

4. Supí křídla koncert hrají,
kořist příští čekají,
kostí pár se v prachu válí,
slunce žár, žár je vybělí.

R:

5. Zakletou je paní bílou
bez hradů a bez moci,
přes den paní, v noci vílou,
těžko jí pomoci.

6. Jenom přítel s čistou duší
supů bát se nemusí,
kdo se zná, ten ať to zkusí,
kdo se zná, kdo se zná, jen kdo se zná.

R: